

El signe de la creu

Com més gran em faig, més agnòstic i més poc espiritual sent que som (tampoc no és que mai hagi estat creient ni que hagi tengut mai tirada per la transcendència religiosa), però, en canvi, més em fascina el personatge de Jesús, tan revolucionàriament innovador, i tot el que hi té a veure. En aquest sentit, el nou llibre de Miquel Àngel Maria (Maó, 1965), *El signe de la creu. Una meditació cristiana* (Leonard Muntaner, editor), no només m'ha interessat moltíssim sinó que m'ha resultat la mar d'instructiu. La creu és l'instrument de tortura i mort romà amb què Jesús de Natzaret va ser crucificat (la mort més ignominiosa i més infame, l'equivalent de l'època a morir executat avui en una cadira elèctrica: «un escàndol per als jueus i una insensatesa per als pagans», en paraules de Sant Pau), però al cap dels segles es va convertir en el símbol central de la fe i la identitat cristianes. No crec que en tota la història del món poguéssim trobar una resignificació simbòlica més radical que aquesta: potser l'única comparable, però en sentit invers, seria la de l'esvàstica o creu gammada, que va passar de símbol budista a símbol nazi. Al llibre, Miquel Àngel Maria agafa el signe de la creu i en ressegueix la global presència

**Pere
Antoni
Pons**
Escriptor

«La idea de la resurrecció del Crist és, justament, la que em fa impossible de creure en Déu»

històrica (des del neolític fins als nostres dies i en tots els continents), en reconstrueix l'evolució simbòlica, consigna les múltiples representacions formals que ha tengut (en el cristianisme, creu llatina i creu ortodoxa, creu amb Crist en els temples catòlics i creu nua en els reformats...), inventaria els sentits i els usos (també els abusos) que se li han donat al llarg del temps, remarca tant el pluralisme com les divisions que hi ha hagut dins el cristianisme, i, mentrestant, tot ho aprofita per enfil·lar una reflexió seriosa i profundament ètica i sentida sobre el sentit de la fe, què significa creure, o què hauria de significar, i per què «l'esperança cristiana no és altra cosa que el revers de la creu, perquè el nucli de la fe cristiana és la resurrecció del Crucificat». A mi la idea de la resurrecció del Crist és, justament, la que em fa impossible de creure en Déu, però que un creient com en Miquel Àngel Maria, culte, antidogmàtic i humanista, postuli «una teologia de la creu» que no sigui «una glorificació del sofriment» sinó una denúncia del sofriment i reivindiqui «un Jesús que no s'arronsa davant el camí que el durà a la creu, però que no s'exhaureix en la creu», em commou tant que gairebé –gairebé– em convenç.